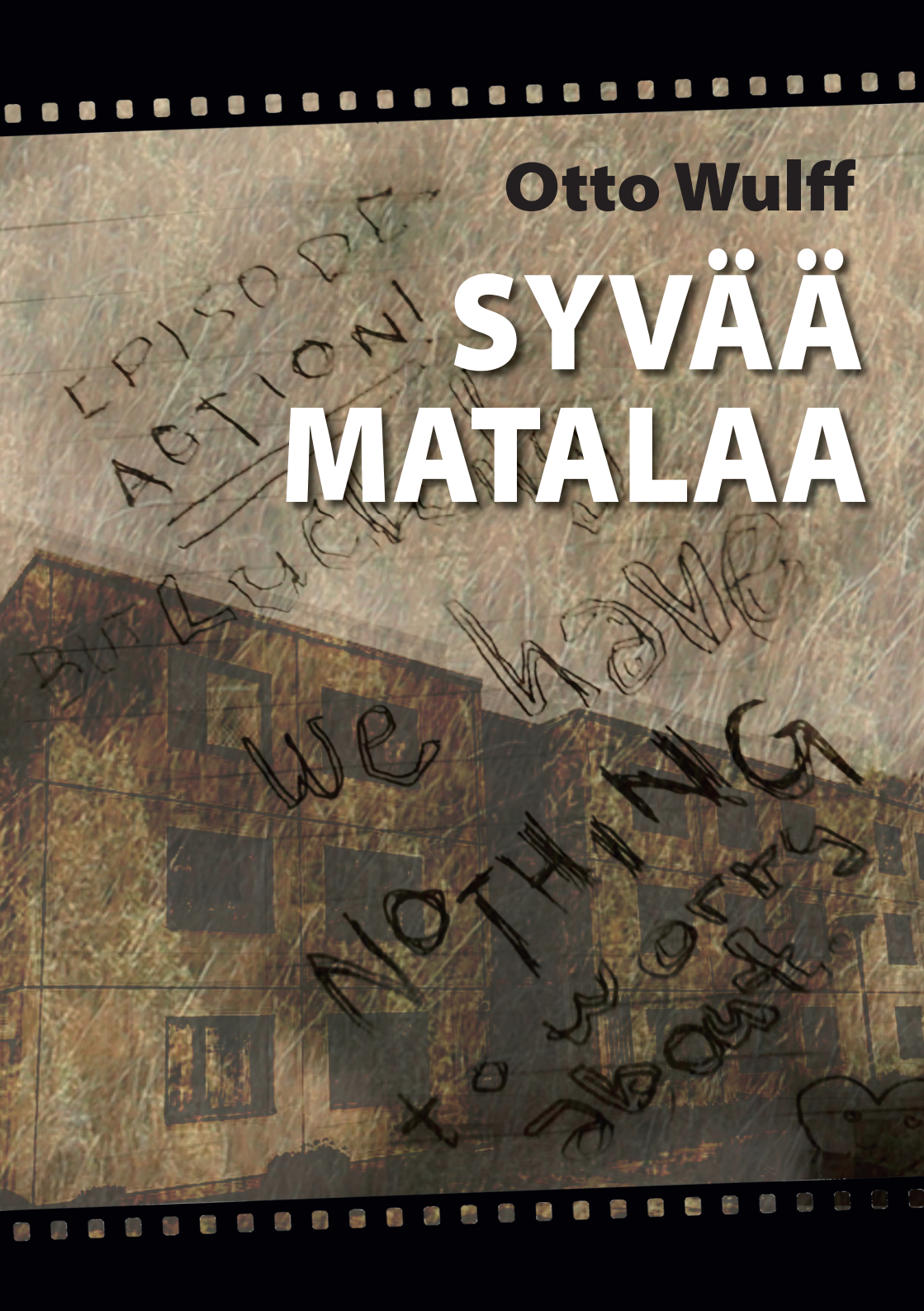

Otto Wulff

SYVÄÄ MATALAA

Syvää matalaa

Otto Wulff

SYVÄÄ MATALAA

Syvää matalaa

© 2024 Otto Wulff perikunta

Kansi: Milla Oinonen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9425-8

Aluksi: Syvissä vesissä

"Pelkkää kuonaa, kädestä suuhun eläjä, sitä minä olen", pyörittelen romaanini ensimmäistä lausetta. Tuo alkaa olla jo suht kelvollinen. Siis, jos joskus kirjoitan sen vitun kirjan. Olo on yhä huterata, mutta kolmen päivän kotimörköily on nyt ohi, vihdoinkin. Joka kerta krapula on nimenomaan se kauhein. Juuri nyt on menossa se vihon viimeinen tuon tason krapula. Noh, myönnettäköön, että varmaksi tiedän vain kehän tulleen taas kerran kierrettyksi. Kehän, joka alkaa Alkosta ja päättyy Alkoon. Perkeleen kehä. Olotilastani huolimatta askelissani on jo tiettyä päämäärällisyyttä, enkä kaipaa ylimääräisiä häiriötekijöitä mp-3 soittimesta tulevan Manu Chaon musiikin lisäksi, kun käppäilen kohti hautausmaata. Se on paikka, jossa voi todella ajatella, puhdistaa päätään ja tehdä edes jonkinlaisen sovinnon itsensä kanssa. Eihän tämä ole ensimmäinen kerta, kun hautausmaalle halajan, siis näin päänpuhdistusmielessä. Pakko mennä synkistelemään. Tämä krapulaprosessi on aika rankka. Rankka.

Vähintään kolme päivää menee, ennen kuin pystyy edes ajattelemaan ulosjalkautumista. Ensimmäinen päivä menee ihan sängyssä, melko ikävissä oireissa, joskus silloin myös oksentelee, varsinkin jos ajattelee syömistä. Ajatukset eivät jaksa itseinhoo pitemmälle, päästä kuuluu taukoamattomana korvamatona "miks mun taas piti"-tyyppistä jorinaa. Just nyt pääni on poiminut jostain Jari Sillanpäästä. Krapula on pannut sen soimaan, kun tietää, etten tykkää tuon tyyppin musiikista. "Silloin satulinna kaukomaan, meille kuuluis kokonaan". Vittu.

Toinen päivä, - jos aamu edes jotenkuten on alkanut - tuo tullessaan sen raskaimman osuuden: ahdistuksen. Havainnot ympäristöstä ja omat ajatuksetkin ovat pelottavia. Jos siinä päästää ajatuksen lipsumaan jonkin mustan aukon suuntaan, kuten esimerkiksi kuoleman, mieli ei pysty sitä käsittelemään, seurauksena on loputon kauhu. Ajatus junnaa. Jos sitten juuri tässä kohtaa joku ystävällinen sielu tarjoaa apuaan, viinaksia siis, niin siihenhän tarttuu kuin hukkuva oljenkorteen! Tietää kyllä, että olotila uuden krapulan muodossa tulee olemaan entistä hirveämpi. Addikti pitää sairauttaan yllä sairauden aiheuttaneella lääkkeellä.

Eipä sillä, että addiktilla mikään asia olisi kohdallaan. Elämänhallinta

on sitä, että just ja just pystyy täyttämään työttömyysilmoituksen, käymään kerran parissa viikossa terapeutilla ja ostamaan kaupasta - 30% ruokaa ja vessapaperia. Tuttavapiiriini kuuluu kyllä niitäkin, jotka säästävät vessapaperissa, sen hinnalla kun saa bissen!

Ilmaisjakelut sopii hyvin vessapaperiksi.

Usein mietin, miksi kulutan aikaani noitten surkimusten kanssa. Noh, nämä nyt vaan ovat niitä, jotka hyväksyvät minut tällaisenaan. Ne on ne piirit, joihin sitä on päätyntä pyörimään. Päihteet muodostavat nopeasti käyttäjien piirin ja täällä se korostuu: sama ihminen, joka on voinut lyödä toista daijuun vielä viime viikolla, voi tänään olla hänen kanssaan jossain ryyppy- tai veturireissulla kuin ei ois mitään syytä pyytää anteeksi, saati olla katkera puolin tai toisin.

Haahuilen hautausmaan portille. Siellä täällä lepattaa muutama kynttilä. Oisko mullakin pitänyt olla kynttilä? Kenelle? Tämä patio on tarjonnut viimeisen leposijan monelle, monilta vuosikymmeniltä ja -sadoilta. Vanhimmat haudat ovat 1700-luvun alusta ja niissä, pienissäkin, on nähtävissä väkevä jumalanpelko ja supisuomalaiseen tyyliin aina myös titteli: maanviljelijä, pehtoori tai tuomari. Ihan sama mitä virkaa on täällä maanpäällä toimittanut, toisella puolella sillä tuskin voi retostella! Kuolema tekee meistä tasa-arvoisia. Kuolema on kiehtonut minua siitä lähtien kun siitä minulle kerrottiin. Se oli teeveestä kuultu kirosana "perkele", jota säikähdin ja jonka takia isä ja äiti tulivat minua vuoteen ääreen lohduttamaan. Silloin isä paljasti, että me kaikki kuollaan. Se oli totaalinen shokki, koska tätä ennen olin luullut, että me kaikki eletään ikuisesti, aamen! Kesti kauan ennen kuin aloin taas uskoa sielun kuolemattomuuteen. Ei voi olla mitään sellaista kuin absoluuttinen kuolema, siis tila missä lakkaa kokonaan olemasta. Jos kerran materia ei voi hävitä, vaan vaihtaa vain olomuotoaan, niin eikö ole loogista, että tämä sama laki pätee myös henkeen? Henki saattaa olla materiaa sekini.

Lopulta, vitun monen askeleen jälkeen mä olen hilannut itseni hautuumaalle. Se on saavutus. Nyt voi jo huokaista. Täällä ei ole ketään tekemässä musta havaintoja ja huomautuksia. Ilmakin tuntuu helpommalta hengittää.

En tunne näistä ketään, siksi tunnen teitä kaikkia kohtaan jotain

yhteistä. Tasavertaista.

Tämä paikka on seesteisyydessään tuttu, samankaltainen kuin monet muutkin hautausmaat, joilla olen käynyt. Suuret puut, pelkistetty valkoharmaa kappeli, kiviaita ja erikokoisia hautoja, joiden ympärillä on hiekkapolkuja, joita pitkin sukulaiset koikkelehtivat jouluisin tuomaan kynttilöitensä. Tekeeköhän ne hautausmaitakin saman kaavan mukaan, vähän niin kuin Mc Donaldseja, sossuja, työkkäreitä ja kyttiksiä?

Täällä ei makaa isoisääni, ei serkkua, ei edes koulukaveria, jonka haudalle veisin kynttilän. Jokusen vainajan tunnen just ja just nimeltä. Voisin siis aivan hyvin sytyttää kynttilän kenen haudalla hyvänsä, ikään, asemaan tai sukupuoleen katsomatta. Luonnollisesti sympatiani on niiden vainajien puolella, joiden haudat ovat pieniä, syrjässä ja ilman mitään krumeluureja. Täällä sitä periaatteessa ollaan lopultakin tasa-arvoisia, vaikkei se kyllä siltä näytä. Tuossakin makaa jonkun sata vuotta sitten vaikuttaneen kirkkoherran maallinen tomumaja ja niin on vaan patsasta ja takorauta-aitaa hänen kunniakseen pystytetty. Liekö kirkko pitänyt huolen omastaan vaiko suku halunnut ylvästellä.

Muistan kun kerran pistin sähköpostia tälle meidän kylän nykyiselle kirkkoherralle, Kekäläiselle. Jätkä on mielestään nuori ja lennukas, about 45-vuotias, soittaa kitaraa ja lapsirakaskin on olevinaan, kun pitää joka joulukuun jonkun lasten illan ja siellä lässynlää -alustuksensa. Kerroin viestissäni, että mielestäni seurakunnan olisi syytä ruveta toimimaan vuorisaarnan mukaisesti ja ryhtyä toteuttamaan solidaarisuutta käytännössä. Jakaa vaikka ilmaista lihasoppaa meille köyhille joka toinen torstai. Se toisi kirkon piiriin meitä eksyneitä lampaita, vähäosaisia ja päähän potkittuja, juuri niitä, joita kirkon pitäisi kaikkein laupiaimmin palvella. Kyllähän mummot aina lehtereille löytää, vaikka sitten viimeisillä voimillaan. Paskat se herra kirkkomestari jaksoi mulle edes vastata.

Tuuli yltyy, hautausmaan katajat ja korkeat koivut taipuvat kumartamaan vainajia. Syksy on jo pitkällä. Viikon päästä jo lokakuu. Pääsevät pian taas kitisemään, miten paskaa ja raskasta tämä elämä on, aina pimeetä, tuulta ja sadetta. Napsivat sitten masennuslääkkeitään kuin pastilleja, vaikka mikä minä olen arvostelemaan.

Ajatukseni hurmos katkeaa, juuri kun olen hoiperrellut takaisin muurin ulkopuolelle. Jannu, jota kylillä kutsutaan Appalakiksi, sotkee vanhalla Jopollaan mua vastaan. Mies on yhtä huonossa vedossa kuin ruosteinen pyöränsäkin. Tärinän voi nähdä kymmenen metrin päästä.

- Moi...mitä kuuluu? se sanoo vaimealla, alistuneella äänellä, katsoo sivuun.

Mitä kuuluu, mitä kuuluu, mitä tässä nyt alustamaan, sen kun päräytät suoraan: 'ei sulla ois lainata paria kymppiä, tai edes kymppiä niin mä saisin pari bissee ja tupakkaa', johon mä voin sitten likimain rehellisesti sanoa 'sori, ei pysty nyt jeesaa, kun mä oon itekki ihan tyhjätasku'. Mut ei, se onkin näköjään juttutuulella. Tuskaista, sillä itse en todellakaan ole. Olen kolmen päivän kärvistelyn jälkeen lopultakin juuri ja juuri saanut itseni ulos kämpästä, eikä olo ole vielääkään tasaantunut. Eikä auttanut hautojen syynäily, ei auta nyt isältä opittu diplomaattisuuskaan. Appalakin silmät napittaa nyt mua avuttomina. Tilanne pysäyttää minut hölmönä seisomaan, hetken tsiigaamme toisiamme kuin kumpikin ois eksyksissä. Nyt on vain kuunneltava mitä tällä miehellä on mielessään.

- Mä kuulin, että sun muija lähti menee...

- Joo...no siitä on jo...aikaa.

- Eiks sulla oo lapsiakin...

On, onhan mulla. Huokaan sisäänpäin. Lumikki ja Henri, miten vitussa tämä älypää osaa vetää esiin juuri sellaista materiaalia, joka pistää mut mykäksi. Kohta tulee tutina. Älä ajattele Tarmo, älä nyt ainakaan sitä tee. Nyt ei ole oikea hetki eikä paikka revetä. Siirrä juttu johonkin jonninjoutavuuksiin, kunhan et ajattele!

- Mä kuulin, että se Tommila oli käynyt suhun käsiksi.

Onneksi Appalakki nappaa koukun. Se tuuppaa kuuluisaa nahkaista lierihattuaan otsalta ylöspäin ja päästä suustaan oudon, hirnahduksen ja hihityksen välimaastossa olevan äännähdyksen.

- Joo, kävi se. Saatana kun mä sanoin sille kirjaston rannassa, että vittuako se sille mulkulle kuuluu, mitä mä siellä makoilin.

- Aivan, poliisilaitoksen muskelimies.

- Mut hei, mun pitää tästä tahkoa etiäpäin, ei sulla ois röökiä?

- Mä en edelleenkään polta, sanon ja se saa Appalakin murahtamaan

'no mut palataan', se jatkaa matkaansa. Minä horjun takaisin kohti betonikoppiani. Ei, sinne en voi mennä. En voi. Lumikki ja Henri siellä tapittavat viattoman näköisinä television päältä, parisängyn toinen puolisko on tyhjä. Ei, kotiin en nyt just pysty menemään.

Että se tekikin tuon! Juuri kun yritin toipua edellisviikosta, niin puolituttematon jätkä onnistuu parilla sanalla saamaan mun vaivalla hengittämäni hapen vähiin. Mies, jonka olen yleensä kuullut ympäröiväissään jurnuttavan vain jotain voimailusta tai maantieliikenteestä.

Pidän itseni takin kauluksella erossa tuulesta. Tuuli myös kertoo syksystä. Sekin vielä, pitikin tämän draaman mennä tapahtumaan syksyllä, se tuo asioihin oman mausteensa. Ei ole olemassa niin paljon kalaöljyä, että reseptorini pysyisivät tyytyväisinä, mieleni virkeänä ja tunteeni tyyninä. Eikä myöskään niin paljon viinaa, että sillä saisi kaiken unohdettua. Koko soppa tulee joka ilta uudelleen nieltäväksi, kun menen sänkyyn missä ennen nukuin puolisoni vierellä ja kuuntelen Vesku Loirin versiota "Mul on tästä asti aikaa, muutama lantti mammonaa, mielin määrin kahvii ja tupakkaa..."Laulua, joka maalaa huoneeni surun väreillä ja mieleni siinä sivussa ottamaan vastaan häpeää, nöyryytystä, pelkoa, inhoa, ahdinkoa. Ja saa minut itkemään. Itkua en ole pitänyt huonona asiana, kertoohan se, että jokin minussa tuntee, vaikkei haluaisikaan ehkä juuri näin tuntea: hylätty, yksin, kolkossa ja ahtaassa tilassa, jatkuvassa rahapulassa, ainaisessa kierteessä pullon kanssa, ikuisessa Jaakobin painissa. Mutta nyt se kyllä katkeaa, juominen! Tiedän: olen liian usein sanonut, että tämä oli nyt ehdottomasti se viimeinen kerta, mutta aina on tullut joku onneton sielu tarjoamaan tai on ilmaantunut mikä hyvänsä syy, joka on heittänyt minut takaisin tuohon samaan vitun rämeikköön, karkeloiden kautta murheeseen. Mutta nyt se on loppu, tällä kertaa se on oikeasti loppu.

1. Asiat tärkeysjärjestykseen

Snakaran muija on vapaalla, se hymyilee mulle tien toiselta puolelta ja olen viittä vaille kääntää katseeni 'tuidu-dui-duu, en näe mitään' -vaihteelle, sillä sen hymy on tyrmäävä. Mä en edes tiedä sen nimeä, oliko se nyt joku Tiina vai Sanna, mutta osaan kyllä tunnistaa hyvännäköisen naisen, vaikka pilkkopimeässä. Se hehkuu skottiruudullisessa mekossaan ja polvisukissaan ja vaikka sen rotsi ei olekaan ihan yks yhteen kokonaisuuden kanssa, ei se punamusta pusakka myöskään mikään kokonaiskuvan latistaja ole!

Sillä on tupakka kädessä ja totta vie se näyttää tuhumalta koulutytyltä keikistelemässä välitunnilla. Siis niiltä mimmeiltä, jotka eivät mun kouluaikoina mulle paljon hymyilleet, nauroivat kylläkin. Hymy lienee tälle ihan luonnollinen ilme, mutta mulle se on hylätyksi tulemisen jälkeen herkkua. Ehkä mä en näytäkään niin taunolta näissä farkku- ja maiharivetimissä. Ehkä mussa on oikeasti sitä, mitä mä tällä koko lookillani hain, De Niron Taksikuskia. Tai ehkä mä olen vain yksi hyvä asiakas lisää, tai ehkä se ei sittenkään edes hymyillyt mulle.

Mut ei. Kyllä se hymy on suunnattu muhun, sillä se kääntyy vielä katsomaan, kun me ohitetaan toisemme. Minäkin käännyn.

Hymy tosiaan voi pelastaa päivän. Tällaisenkin lässähtäneen virastopäivän, jonka aikana ihminen siivutetaan melko ohuiksi lastuiksi ja sitä joutuu hattu kourassa varvastelemaan jokaisen virkamiehen luukulla. Ensin työkkäriin, sitten soppalaan ja vielä Kelaan. On siinä työnkuvaa kerrakseen! Helpostihan tuollaisen urakan jälkeen palkitsee itsensä tuopilla tai parilla. Tai kolmella, neljällä, mut ei tänään. Huomenna kun pitää olla aikaisin aamulla hammaslääkärissä, eikä siellä sovi dunkata vanhan viinan ja mätäpaiseen sekoitukselta. Jotkut voi, mut en minä.

Kylä näyttää melko nätiltä matalalta paistavan auringon kultaamisissa syksyisissä väreissä. Ja jopa sellaisen silmissä, joka tahdosta riippumattomista syistä on jumittunut tänne, kuten minun. Tosin ei epäilystäkään, Lassen ja Terhon perjantaiset puheet oli totta: tämä kylä on joskus ollut paljon idyllisempi paikka. Siis aikana ennen Sokkaria, ABCta ja K-kauppaa. Nämä firmat, kun on monella muullakin paikkakunnalla päässeet muokkaamaan ympäristöä uudella

'rakennamme tähän monipuolisen, asiakasystävällisen jätti-legopalikan' -estetiikallaan. Se on ollut ja on yhä todella roistomaista puuhaa, todellista kulttuurivandalismia. Silti jotakin vanhaa on täällä purkamisen alta säilynyt, kuten ompelimon- ja levykaupan talo. Siinä on vielä jäljellä -50 luvun retrohenkeä. Ja tietysti Mikon Saluunan haalean keltainen talo, täyttä funkista. Sen punaiseksi muuttuneeseen humalaköynnökseen maastoutuneen terassin kätköistä kuuluu sekalaista puheensorinaa, kun nyt lähestyn paikkaa. Yksi ääni kuuluu Keksälle. Se sitten kanssa on yksi vitun hullu huuru, josta mä tykkään kovasti.

- Ja kuka voi väittää, etteikö se niillä mene hyvin?! kuulen sen sepustavan.

Jauhaa todennäköisesti politiikkaa. Tai jotain sen suuntaista, protestipuhetta nyt kumminkin. Keksän puheen päälle liimautuu heti pari kälä-kälä-juoppoämmän ääntä, mikä ei yllätä yhtään. Sillä vaikka mies on jo viidenkymppin ylittänyt entinen teurastaja, on sillä aina ollut lihahommat hoidossa. Tosin sen hoitojen tasokkuus on ollut aina vähän sitä sun tätä. Nytkin kun ohitan paikan ja tarkistan tilanteen, osoittautuu kuulojen pohjalle perustuva havaintoni oikeaksi. Kaksi tukevahkoa naista, blondi ja brunette, paksuissa meikeissä ja hirveissä lärveissä. Äijä mestaroi tottuneesti tilannetta, ja on juuri kopauttamassa sanallisella nuijallaan kälättämisen vauhtiin päässeitä naisseuralaisiaan, kun se huomaa mut.

- Kato pirkskule, Tarmo! Tarmo hei!

Käsi nousee meillä molemmilla tervehdykseen yhtä aikaa. Heitämme normaalit alkuläppämme 'no mitä jätkä? – mitä toinen? – taasko täällä? – no niinpä näkyy', jonka jälkeen se pyytää mua tietysti istumaan persuuksilleni. Siinä vaiheessa, jos ja kun suostun, se joko pyytää tai syyttää rahaa. Yleensä syyttää, sillä sillä on ikänsä ja ammattitaitonsa puolesta kertynyt enemmän pätää kuin mulle. Nyt asia on mun puolelta, niin kuin viime kerralla ja sitä aikaisemmallakin, ok, sillä Keksä jo tilaa mulle tuoppia, ennen kun ehdin edes istua aloilleni. Pöydän naiset katsovat mua hieman kiherrellen ja vaikken nyt kovin innoissani viisikymppisistä naisista olekaan, niin onhan se aina mukava saada osakseen ihastuneen naisen hymy. Kaipa sitä nyt yhden ehtii tässä ottamaan. Mutta sitten heti takaisin marssijärjestykseen, ettei käy niin

kuin silloin heinäkuussa. Jep. Sitä toikkarointia ei kyllä tohdi muistella. Siitä vedessä kahlaamisesta ja viskiliköörin yrjöämisestä naapurin nähden on vain pitänyt ottaa opiksi. Jaanalle se kuulema oli viimeinen tikki. Sai siitä hyvän syyn lähteä sen vitun paska-Reinon kelkkaan. Väitti kyllä perkele, että mulle olis viime aikoina sattunut muitakin riman alituksia. Olis ja olis, sillä muijalla ei sitten empatiaa ja sympatiaa ikinä riittänyt. Mikä muija! Porraskäytävään nukahtamisen nyt ei pitäis maata kaataa, mutta Jaanan raameihin se ei sopinut, selityksiä ei vittu ottanut kuuleviin korviinsa. Myönnän, eihän se nyt tietenkään ihan paras paikka oo herätä, varsinkin kun herättäjänä on oma tytär. Mutta sattuhan sitä, ei kaikkea voi jatkuvasti hallita, hullukshan sitä tulee. Jaksaa sitä kälätystäkään koko ajan kuunnella, pää siinä halkee.

- Sä olet oikein sellanen mussukka, mussun mussun mussukka-poika, aloittaa brunette, joka esittelee itsensä Kaijaksi. Hän mutristelee jokaisen 'mussu' -sanat kohdalla suuria, kirkkaanpunaisia huuliaan. Ei pahemmin hotsita lähteä sen mussuttelumeininkiin mukaan, mikä tietysti on pian sille liikaa. Yhden tuopposen, jonka Terhi juuri tuo pöytään, jaksaa en juttuja. Terhi näyttää olevan kiikun kaakun, jaksako hankään enää, ja se on jo jotakin se. Terhi on meinaan vanhan polven tarjoilijatar, joka näkee jo kilometrin päästä onko joku kunnossa vai ei. Se vainuaa jopa, meneekö joku vessaan kuselle vai omalle pullolle.

- No, ollaankos täällä vielä ihan asiallisesti? Terhi kysyy ja katsoo ystävällisesti, mutta tiukasti Kaijaa. Se on outo taito tuo katsoa yhtä aikaa ystävällisesti ja tiukasti, se lienee ainoastaan palvelualalle omistautuneiden työkalupakissa. Samaa hymyä voisi yrittää se ylisuuriin silmälaseihin sonnustautunut sossun nutturapäähuora, joka kuvittelee istuvansa omien rahojensa päällä. Eipä vain onnaa. Sillä on vain se päälle liimattu hymy, jonka se kyllä myös helposti osaa hyydyttää - ammattitaitoa sekin kai. Tai ehkä sentään enemmän luontoa kuin taitoa. Oli miten oli, vaatii aikamoista luonnetta pyörittää Mikon Saluunaa yksin, vaikkei tässä paikassa olekaan samanlaista härdeliä ja lihatiskimeininkiä iltaisin kuin mitä tien toisella puolella, kellarissa olevassa Valomerkissä. Saati Bogartissa. Mutta täällä Mikolla onkin ne, jotka tulee ysiltä aamulla ja lähtee kolmelta yöllä, eli kaikkein hapokkaimmat äijät. Niiden seurassa sun vaatteet haisee puolessa tunnissa röökiltä ja piipahdus voi venyä viidellä tunnilla, mutta niiltä

voi vastapainoksi oppia jotain. Joskus. Ei nyt kylläkään aina. Joillakin nimittäin pyörii sama nauha päivästä toiseen. Ja siinä se piileekin Terhille hatunnoston paikka, että se jaksaa kuunnella rikkinäisiä ihmislevyjä päivästä ja illasta toiseen. Se on leikannut vaaleaksi värjäämänsä hiuksensa nuorekkaasti polkkamallisiksi, mutta ei se silti näytä voittavan taisteluaan uurteita vastaan. Kaiken kuitenkin pelastaa sen hymy. Sillä on vilpitön hymy. Nytkin se saa sillä brunetten uhittelun laantumaan ja tasattua tilanteen.

Samalla kun Kaija vakuuttelee Terhille olevansa ihan kunnossa, kertoo Keksä mulle uudesta suunnitelmastaan. Se on taas kerran yks hieno hyväntekeväisyysprojekti, jolla on tarkoitus kohentaa nuorison oloja Järvisalossa. Mutta osaan taaskin etukäteen vanhoja, ettei tule onnistumaan. Ei näillä kulmilla. Enintään saa haaleita vakuutteluita siitä, että kuulostaapa todella mielenkiintoiselta, mutta siihen se sitten jääkin.

- Siis sellanen rullalautaramppi, tiedätkö miks ne nyt sitä kuttuu, sellainen skeitti-juttu, Keksä sanoo ja pyörittää etusormeaan väsyneesti ilmassa.

- Siis tää on aivan jotakin, aivan tiedätkö vain, blondi aloittaa puheensorinansa Keksän päälle ja kääntyy muhun päin jatkaakseen: siis todella sydämellinen asia ja mies, samalla kun se sanoo sanan mies sen käsi käy mun polvella ja se yrittää väläyttää viekottelevan hymyn kanninsä läpi. Harmi vaan, että sen kaatokunto saa sen suun näyttämän pelkältä viillolta letussa, eikä sen halvanhajuinen parfyymi voi parhaalla yritykselläkään peittää viinan lemua. Keksä ei keskeytä sitä, sillä sen kommenttihan kehuu tätä Keksän uusinta mestarisuunnitelmaa. Se on selvästi ottanut tämän naisen reserviinsä, eikä tahdo, että karja karkaa toisen paimenen syliin. Siksi se tarraa blondia vyötäröstä ja tekee suorasukaisen eleen, kääntämällä sen pään puoleensa, vetämällä samanaikaisesti sen vartaloa lähemmäs itseään ja sitten sitä jo lirkutellaan kielillä komeasti.

Vittu toivottavasti mä en näytä ikinä samanlaiselta.

Keksä nyt on vanhempi ukko, sille tän kaiken voi sallia, mutta toivon, että mun tyyli suudella olisi hieman elegantimpi. Siis oikeesti. Ne sanoisivat varmaan 'poikki' jossakin saksalaisessa halpispornoelokuvan kuvauksissakin tällaisen nuoleskelun kohdalla. Mutta elämä on usein

karumpaa kuin porno, samalla tietysti paljon inhimillisempää. Brutaali läheisyyden tarve kuuluu ihmisrodun olemukseen, ja sillä halulla on oletettavasti tehty tiliä kautta aikain. Mä ymmärrän täysin mitä tämän ruskeahiuksisen, helposti hymyilevän keskikaljun partasuun päässä liikkuu. Sillä on tarve saada joku lähelleen. Mutta Keksä ei ole niin kuin monet jäppiset, jotka lähtee baanalle toivoen pääsevänsä bylsimään. Se on arpinen sieluparka, joka tarvitsee enemmän naisen syliä kuin sen pillua. Se mitä tämä blondi tahtoo, jääköön arvoitukseksi, mutta toivottavasti sillä on hyvät tarkoitusperät. Naisista ei meinaan koskaan ota selvää. Mitä enemmän niitä tuntee, sitä vähemmän niitä ymmärtää. Illalla ne voi olla jäätäviä raivottaria vain, jotta ne voisi aamulla kehua tarjoamaasi kahvia ja mansikkamarmeladipaahleipää maailman suloisimmaksi teoksi maailman suloisimmalta ihmiseltä. Ota siitä sitten selvää, minä en ainakaan saa.

Vedän tuopin nopeasti huiviin, eikä sen aikana juttu ehdi juurikaan edetä. Paitsi mitä nyt Keksä on kerennyt yhden kossuvissyn tilata ja alkanut heti sitä maistettuaan vaatia skeittirampin rahoitusta kirkonmäen suunnalta. Ja se on jo siinä kuosissa, ettei sille auta kertoa sitä valaistua tosiasiaa, ettei se ikinä tule saamaan Järvisalon kirkolta avustusta, jos ei kuulu sisäpiiriin. Täällä kun on kaiken maailman piirejä. On ABC:n kahvipöytäpiiri, on se ylihyymyilevä, muita tyhmempinään pitävä yrittäjien piiri, on Leijonien piirit, eikä varmastikaan ole mikään poikkeus, etteikö kirkollakin olisi omat piirinsä.

Kello lähestyy puoli kahta, eli en millään voi enää hyväksyä Keksän tarjousta toisesta tuopista, vaikkei se tosin näin kauniina päivänä tekisi pahaa. Pakko vaan jauhaa Stimorollia, sanoa kiitokset Keksälle ja sen naisille ja ottaa hatkat kohti työkkäriä.

Toivottavasti ne ei taas heti ala penkoa mun työhistoriaa. Kun on tämä ero, eikä siitä iskusta kukaan voi parhaalla yrittämälläkään noin vain selvitä. Siitä on vasta, mitä siitä nyt on, pari kolme kuukautta.

Mun on aika vaikea kuvitella itseäni nyt hymyilemässä kasista neljään jossakin kassalla. Tosin ei sellainen touhu toimenkuvana ole aiemminkaan ollut mun heiniä. Mut pakko kai sitä vaan on yrittää eteenpäin, vaikka sitten S-marketin kassapoikana. Siis joskus tässä lähiaikoina, mutta ei nyt. Ei ihan vielä nyt. Nyt pitää saada vain aikaa

toipumiselle. Pitää saada hetki aikaa levätä, jotta voi taas kohdata itsensä ja muut.

Vaan turha sitä on asioita liian kauan kiertääkään, jos aikoo koskaan kuopastaan nousta. Tätä erohärdeliä ja sen jälkimaininkeja ei voi tosiaan väistää, se pitää kohdata, ennemmin tai myöhemmin. Voihan sitä sanoa, ettei mulle annettu mahiksia. Tai, että olin väärässä paikassa väärään aikaan. Tai vaikka, ettei vaan halua olla pyrkyri. Niin, siis tottakai noin voi ja saa sanoa, jos haluaa. Voi jopa toivoa, että jonain päivänä itsekin uskoisi omiin paskavalheisiinsa. Tai sitten voi todeta suoraan, että syy on viinahampaan kolotuksessa, omissa kämmäilyissä ja laiskuudessa. Se ei tunnu kovin hyvältä, eikä se nosta kasvolihaksia peilin edessä, mutta niin se vaan on. Tosin sellainen itsesyytöksellinen tunnustus vetää niin perseelleen, ettei sitä kohta varmaan uskaltaisi sanoa edes naapurin mummolle päivää, ellei olisi vähintään puoltoista promillea alla.

Pari hyvää duunia olen onnistunut kämmäämään pikku hutikassa hutiloiden. Kuten esimerkiksi sen kesätoimittajan työn Etelä-Espoo - lehdessä. Se oli kauan ennen lapsia, ennen kun edes olin tavannut Jaanaa. Asuin silloin Helsingin Punavuorella ja elin siihen aikaan todellakin liinat kiinni, laput silmillä. Vittu mikä sauma se lehtihomma oli mun kaltaiselle märkänokalle ja mä menen sössimään senkin. Ihan ekstempore, ilman mitään ennakosuunnitelmaa. Oli vain päivä, joka olisi muuten mennyt toimistolla sormien pyörittelyksi, joten päätin keksiä jotain kehittävää. Jepulis jee. Mistä helvetistä mä sain edes alun perin idean mennä kuvaamaan 'viinanhuuruista laitapuolen kulkijoiden todellisuutta'. Luulin varmaan tekeväni jotain tosi suurta human interest -juttua, jolla koko yhteiskunta ravisteltaisiin hereille. Ja vitut. Kun toimitussihteeri oli mennyt hyväksymään ideani ja luovutti mulle digikameran, jotka olivat tuolloin megauutuuksia ja myönnettäköön samaan hengenvetoon, että myös kalliinpuoleisia kapistuksia, lähdin suhailemaan kohti Espoon Leppävaaraa, Lepuskia. Totta kai heti kättelyssä oli selvää, että homma menee vituksi, kun matkalla poikkesin ostamaan Ärrältä pari pulloa siideriä. Kohentamaan tunnelmaa, auttamaan mua pääsemään samalle levelille kansan pohjakastin kanssa. Mutta oikee syy taisi olla siinä, että olin vain vähän vitun hermostunut liikkeessani sen kameran kanssa kaikkien töllättävänä ja tahdoin relata niiltä katseilta.

Heti kun pääsin perille Leppävaaraan, veivät jalkani mut suoraan yhteen paikalliseen juottolaan, Hitsarintupaan. Siellä mä vedin parit tuopit ja tein kysymyksiä. Silloin sitä kuvitteli vaikuttavansa tosi terävältä. Sen jälkeen ryhdyin itse hommaan. Menin napsimaan Maxi -marketin takana olevista puliveivareista pari kuvaa ja kyselemään niiltä niiden katkeran tokkuraisia näkemyksiään yhteiskunnasta, elämästä ja kohtalosta.

Enkä vittu edes tajunnut enkä halunnut kieltäytyä niiden tarjoamasta Gambinasta. Piti luoda muka luottamuksellinen ilmapiiri.

Se punaista makeaa litkua sisältävä pullo kiersi ringissä niiden rohtuneilla huulilla, jossa minäkin sitten tutkivana journalistina seisoin. Piti muka olla tosi autenttinen, tai jotain. Kulaus kulaukselta sen paskanmaun myötä koko homma alkoi luisua kohti väistämätöntä tuhoaan. Ajattelin olevani jo 'hieman' juovuksissa, joten lähdin seuraavalla junalla kohti Helsinkiä. Tietenkään en silloinkaan tajunnut lampsia suoraan kotiin huilaamaan vaan poikkesin kotimatalla Bottom's Up -baariin. Siellä kun tuopista ei pummittu enempää kuin 13 markkaa. Ja mistä se vitun venäläinen kaasusumutin oli mun taskuuni tullut? Ja miksi mä rupesin räyhäämään sen saatanan vanhan aina oikeassa olevan kokoomuslaisen kanssa? Nämä on niitä ikuisuuskysymyksiä, joita itseltään etenkin krapulassa kyselee. Eikä osaa vastata. Lopputuloksena Bottomsissa oli , että meille tuli sen äijän kanssa käsirysy, jonka päätteeksi mä suhautin sen kasvoille hilusti kaasua -ja tietysti unohdin digikameran sinne kuppilaan paetessani paikalta. Kun mä olin päässyt sydän puuskuttaen kotikolooni turvaan, aloin vasta pala palalta tajuta, miten pahasti olin mennyt mokaamaan, taas. Olin vähän perkeleen pettynyt itseeni ja tapaani elää, niinpä pistin siltä seisomalta silmukan kaulaani. Toisella kädellä vedin kaljaa. Nousin olohuoneen pöydälle ja ripustin köyden katossa olevaan lampulle tarkoitettuun koukkuun. Muistaakseni en siinä hetkessä alkanut mitään sen kummempia läksiäisseremonioita pitää, vaan tempaisin itseni vihaisena pois pöydältä. Toiveenani, että nousisin ylös.

Paskat. Tulin alas.

Ei se koukku kestänyt edes mun elopainoani, joten rojahdin lattialle. Kun aikani siinä, hulluna huurussa itkeskelin, näin että telkkarista alkoi

Tarmon elämä on vinhaa vauhtia luisumassa alamäkeä. Vaimo on jättänyt, vienyt lapsetkin. Tarmo ei kysy, miksi vaimo on jättänyt, tukeutuu vain entistä tiukemmin päihdehuuruiseen elämäänsä ja samanhenkiseen kaveriporukkaan. Tunnelin päässä ei pilkota valoa.

Teoksen kirjoittaja **Otto Wulff** (1975-2023) oli freelance-toimittaja. Hän kuvaa elävästi päihderiippuvaisen ihmisen loputonta kierrettä. Pienen paikkakunnan kapakat ja epämääräinen naapurusto - ne ainoat, jotka ymmärtävät Tarmoa ja ottavat hänet sellaisena kuin hän on ja haluaa olla -, tulevat tutuiksi.

9 789528 094258